

PARAULA I VIDA

Evangelitzats per la litúrgia, enviats a renovar el món amb misericòrdia

El desembre passat, es va editar el document dels bisbes de Catalunya «*Evangelitzats per la litúrgia, enviats a renovar el món amb misericòrdia*», redactat per recordar el centenari del 1r Congrés Litúrgic de Montserrat (1915) i també l'inici de l'Any Sant de la Misericòrdia. Subratlla la importància de la reforma litúrgica portada a terme pel Concili Vaticà II, incidint especialment en la finalitat educadora i catequètica de la litúrgia.

Ha estat molt positiva la reforma litúrgica del Concili, amb la seva *Constitució conciliar sobre la Sagrada Litúrgia* i la centralitat de la Paraula de Déu, viscuda i interpretada en la fe de l'Església. Les dificultats que han acompanyat l'aplicació de la reforma litúrgica, per excés o per defecte, no poden enfosquir la seva bondat i validesa, perquè «conté riqueses que cal anar aprofundint, com una major atenció a "l'art de celebrar", a la formació bíblica i litúrgica, al sentit profund de "la participació plena, conscient i activa" que ha de portar veritablement a la vivència del misteri en la pròpia vida dels fidels».

El Document tracta de forma rellevant la relació entre la litúrgia i la vida, la litúrgia i l'evangelització. Hi ha un llaç estret entre litúrgia i vida cristiana, una vida que implica missió en el món, anunci de la joia de ser cristià, de donar culte al Déu veritable i d'estimar-lo amb tot el cor i totes les forces. L'Església viu un desig inextinguible de brindar misericòrdia, fruit d'haver experimentat la infinita misericòrdia del Pare i la seva força difusiva. El Document també exposa com el sagrament de l'amor, que és l'Eucaristia, ens empeny a estimar i a obrar amb misericòrdia. Si la participació a l'Eucaristia i el nostre culte eucarístic són autèntics, faran créixer en nosaltres la consciència de la dignitat de la persona i ens urgiran a treballar per aquesta dignitat. Els bisbes afirmem que «l'Església ha de ser per a tots un àmbit de perdó i també l'espai de la celebració sacramental del perdó i la reconciliació».

A l'últim capítol, els bisbes fem notar alguns reptes a tenir presents en la pastoral litúrgica de les diòcesis amb seu a Catalunya. Entre aquests reptes destaca el d'«afavorir la participació activa dels fidels i la vivència

de la litúrgia com a base de l'espiritualitat del cristià». La intensificació d'una bona formació litúrgica dels fidels, especialment dels més joves per als qui la litúrgia ha de ser també «la font i el cim» de la seva vida cristiana. Convé que la Paraula de Déu tingui una presència ben gran i valorada, i que cada cristià conegui els Evangelis i la Bíblia i els faci objecte del seu estudi, aprofundiment i oració contemplativa. Altres reptes són millorar les homilies, renovar el conreu i la difusió de la música litúrgica, promoure l'art sagrat, afavorir el procés d'iniciació en la vida cristiana als qui no coneixen Jesucrist, motivar els cristians per tal que participin activament en la missa dominical i, si és possible, en família; millorar la comprensió de la penitència cristiana i del sagrament de la reconciliació i del perdó, i millorar també la celebració de les exèquies cristianes; així com encoratjar i enfortir la pietat popular. Molts reptes per prosseguir la renovació de l'Església, d'acord amb la doctrina del Vaticà II, i en l'esperit d'una Tradició sempre viva.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Inauguració de la capella del baptisteri a la Basílica de Tremp

Dimecres dia 16 de desembre, la Parròquia de Tremp celebrà amb la festa del sant fill il·lustre de Tremp, St. Josep Manyanet i Vives. L'eucaristia fou presidida per Mn. Joan Antoni Mateo, acompanyat dels pares Joan Antoni Arasa i Antoni Facerias SF, de la comunitat de Tremp dels Fills de la Sagrada Família.

Amb aquesta ocasió fou inaugurada la preciosa remodelació de la capella del baptisteri de la Basílica de la Mare de Déu de Valldeflors, que ha estat una esplèndida donació de la Congregació fundada per St. Josep Manyanet. En la font baptismal d'aquesta parròquia fou batejat St. Josep Manyanet el mateix dia del seu naixement, el dia 7 de gener de 1833.

El Sr. Arquebisbe d'Urgell va poder visitar el dia 15 de desembre les obres fetes al baptisteri, i fer-hi una senzilla pregària d'acció gràcies per aquest gran cristià del nostre Bisbat, que el Senyor ens ha regalat com a sant model i intercessor.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

En la salut i en la malaltia

Fa molts anys que estan casats. Els fills ja han format les seves pròpies famílies; sovint els visiten, també ho fan els néts. En la vellesa viuen la vigència del seu amor, de la fidelitat a aquell compromís que, davant Déu, prengueren en plena joventut: «[...] i et prometo que et seré fidel en la prosperitat i l'adversitat, en la salut i la malaltia, i que t'estimaré i honoraré tota la vida». Els anys no han passat endebades. L'esposa està malalta, no pot sortir de casa. Cada dissabte, l'espòs va a missa i, un cop acabada,

demana al sacerdot dues formes consagrades que guarda amb reverència. Aquella nit, Jesús sagrament ocupa un lloc preferent en la llar familiar; una llàntia encesa ho significa. El diumenge al matí, davant el televisor, segueixen la celebració de l'eucaristia. Participen, amb les seves respostes, en el diàleg que s'estableix amb el celebrant; escolten les lectures i l'homilia amb atenció; els silencis són espais de pregària personal, la tendresa d'un bes segella el moment de la pau... Arribat el moment de la comunió, com

parteixen el pa de l'eucaristia, guardat des del vespre abans. Segueix una senzilla acció de gràcies: pregar per tots dos, pels fills i els néts, pels més necessitats...

Tots dos estan contents. És diumenge i la malaltia no ha estat impediment per viure-ho i celebrar-ho. Junts han buscat el sentit del matrimoni, treballant el vincle que els uneix, des que es varen casar. L'esforç en comú, el perdó mutu, posar-se en el lloc de l'altre, comunicar-se per conèixer; tot ha estat a fi de bé i ha perfeccionat el seu amor

en un creixement continu, enfortint-ne la unitat. «Preguem a nostre Senyor i supliquem-li que faci davallar damunt nostre el seu amor i la seva protecció» (Tb 8,4). En els seus cors ressonen les paraules pronunciades el llunyà dia del casament: «[...] et seré fidel [...] en la salut i en la malaltia [...] t'estimaré». Paraula donada celebrant el sagrament, paraula treballada cada dia, paraula feta vida, paraula que en la malaltia esdevé servei, paraula que en la vellesa és fidelitat i amor tendre.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Evangelizados por la liturgia, enviados a renovar el mundo con misericordia

En diciembre pasado, se acaba de publicar el documento de los obispos de Cataluña «**Evangelizados por la liturgia, enviados a renovar el mundo con misericordia**», redactado para recordar el centenario del 1.º Congreso Litúrgico de Montserrat (1915) y también el inicio del Año Santo de la Misericordia. Subraya la importancia de la reforma litúrgica llevada a cabo por el Concilio Vaticano II, incidiendo especialmente en la finalidad educadora y catequética de la liturgia.

Ha sido muy positiva la reforma litúrgica del Concilio, con su *Constitución conciliar sobre la Sagrada Liturgia* y la centralidad de la Palabra de Dios, vivida e interpretada en la fe de la Iglesia. Las dificultades que han acompañado a la aplicación de la reforma litúrgica, por exceso o por defecto, no pueden oscurecer su bondad y validez, porque «contiene riquezas que hay que ir profundizando, como una mayor atención al “arte de celebrar”, a la formación bíblica y litúrgica, en el sentido profundo de “la participación plena, consciente y activa” que debe llevar verdaderamente a la vivencia del misterio en la propia vida de los fieles».

El Documento trata de forma relevante la relación entre la liturgia y la vida, la liturgia y la evangelización. Hay un lazo estrecho entre liturgia y vida cristiana, una vida que implica misión en el mundo, anuncio de la alegría de ser cristiano, de dar culto al Dios verdadero y de amarlo con todo el corazón y todas las fuerzas. La Iglesia vive un deseo inagotable de brindar misericordia, fruto de haber experimentado la infinita misericordia del Padre y su fuerza difusiva. El Documento también expone cómo el sacramento del amor, que es la Eucaristía, nos empuja a amar y a obrar con misericordia. Si la participación en la Eucaristía y nuestro culto eucarístico son auténticos, harán crecer en nosotros la conciencia de la dignidad de la persona y nos urgirán a trabajar por esta dignidad. Los obispos afirmamos que «la Iglesia debe ser para todos un ámbito de perdón y también el espacio de la celebración sacramental del perdón y la reconciliación».

En el último capítulo, los obispos hacemos notar algunos retos a tener presentes en la pastoral litúrgica de las diócesis con sede en Cataluña. Entre estos retos destaca el de «favorecer la participación activa de los fieles y la vivencia de la liturgia como base de la espiritualidad del cristiano». La intensificación de una buena formación litúrgica de los fieles, especialmente de los más jóvenes para quienes la liturgia debe ser también «la fuente y la cumbre» de su vida cristiana. Conviene que la Palabra de Dios tenga una presencia muy grande y valorada, y que cada cristiano conozca los Evangelios y la Biblia y los haga objeto de su estudio, profundización y oración contemplativa. Otros retos son mejorar las homilias, renovar el cultivo y la difusión de la música litúrgica, promover el arte sagrado, favorecer el proceso de iniciación en la vida cristiana a los que no conocen a Jesucristo, motivar a los cristianos para que participen activamente en la misa dominical y, si es posible, en familia; mejorar la comprensión de la penitencia cristiana y del sacramento de la reconciliación y del perdón, y mejorar también la celebración de las exequias cristianas; así como alentar y fortalecer la piedad popular. Muchos retos para proseguir la renovación de la Iglesia, de acuerdo con la doctrina del Vaticano II, y en el espíritu de una Tradición siempre viva.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Festa de Sant Nicolau a Santa Maria de Guissona

Diumenge dia 20 de desembre, al migdia, la comunitat ucraïnesa que s'aplega a Sta. Maria de Guissona va celebrar amb molta joia i participació la festa del bisbe St. Nicolau, el que estima els infants i els porta llaminares i regals. Nicolau que per contracció ha donat origen a Sta. Claus, arriba sempre carregat de petits obsequis per als nois i noies que han viscut estimant i comportant-se, i ells l'estimen molt.

A aquesta festa multitudinària dels infants i les famílies, que és la primera que presideix el nou sacerdot greco-catòlic Taràs Kogut, fou invitat l'Arquebisbe Joan-Enric, que hi assistí i pogué gaudir de l'espectacle i les cançons que havien preparat, juntament amb el Rector de Guissona, Mn. Ramon Balagué. La comunitat

ucraïnesa celebrà enguany la solemnitat del Nadal el 7 de gener, a causa del diferent calendari que utilitzen les Esglésies d'Orient.

Després de dinar amb l'Arquebisbe els sacerdots i el diaca de

Guissona, a la tarda d'aquell diumenge l'Arquebisbe va poder visitar i donar la seva benedicció a una catequista malalta de Guissona i a la seva família, acompanyat del Rector.

• **Celebració del Nadal a la presó de La Comella.** Mons. Joan-Enric Vives presidí, el divendres 18 de desembre, la celebració eucarística preparatòria del Nadal per als interns del centre penitenciari de La Comella, a Andorra la Vella. Concelebrà l'Arxiprest de les Valls i Delegat diocesà de Pastoral Penitenciària, M.I. Mn. Ramon Sàries. La Missa fou solemnitzada amb l'acompanyament musi-

cal d'un bon grup d'alumnes del Moviment Janer, de 3r i 4t d'ESO de l'Escola Maria Janer de Santa Coloma, amb la seva Directora Anna Villas, i de 1r i 2n de Batxillerat de l'Escola Sant Ermengol,

acompanyats per alguns dels seus professors així com també d'alguns professors de l'Escola Andorrana.

El Copríncep episcopal fou rebut pel Subdirector del Centre, Sr. Ismael Alarcón, i per l'Oficial de l'Àrea de Custòdia i Execució de Penes i Mesures, Sr. Joan García, a través dels quals va conèixer l'evolució de la institució en el darrer any.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

El dol

La mort és una experiència que afecta a totes les famílies, sense cap excepció. Forma part de la vida, però quan toca algú de la família, la mort mai no arriba a semblar-nos natural. Per als pares, sobreviure els fills propis és una cosa particularment angoixant, que contradiu la naturalesa elemental de les relacions que donen sentit a la família mateixa. La pèrdua d'un fill o d'una filla és com si el temps s'aturés: s'obre un abisme que s'engull el passat i també el futur.

En el poble de Déu, amb la gràcia de la seva compassió donada en Jesús, moltes famílies de-

mostren amb els fets que la mort no té la darrera paraula: això és un acte de fe veritable. Cada vegada que la família en dol —també terrible— troba la força de guardar la fe i l'amor que ens uneixen amb els qui estimem, impedeix ja ara, en la mort, que ens ho prengui tot. La foscor de la mort ha de ser atacada amb una presència més gran d'amor. «Déu meu, il·lumina les meves tenebres!», és la invocació de la litúrgia del vespre. En la llum de la resurrecció del Senyor, que no abandona cap d'aquells que el Pare li ha confiat, nosaltres podem treure a la mort el seu «fíbló», com deia l'apòstol Pau (cf.

1Co 15,55); podem evitar que el verí de la vida faci inútils els nostres afectes, que ens faci caure en la buidor més fosca.

Els nostres éssers estimats no han desaparegut en la foscor del no-res: l'esperança ens assegura que ells estan a les mans bones i fortes de Déu. L'amor és més fort que la mort. Perquè aquesta és la manera de fer créixer l'amor, fer-lo més sòlid, i l'amor ens guardarà fins al dia en què tota llàgrima serà eixugada, quan «no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment» (Ap 21,4).

(Dimecres, 17 de juliol de 2015.)

La formació i la inserció laboral, peces clau per iniciar una nova vida lluny dels orígens

Càritas Diocesana d'Urgell acompanya a un gran nombre de persones immigrants en la seva integració social

Amira va sortir del seu país amb l'esperança de trobar una vida millor. Va anar a remolc del seu marit, que havia marxat una mica abans. Ara fa dos anys que és a la diòcesi d'Urgell, on ha fet petites feines temporals amb la fruita, i amb el seu home miren de tirar endavant la família que han anat formant. Les entrades de diners són precàries. Ella està estudiant català i el certificat d'estudis bàsics. També segueix un taller de tasques de la llar. «Atenem i acompanyem a moltes dones i homes perquè puguin integrar-se al mercat laboral i de retruc a la vida social de casa nostra». «És molt important que a través de la feina i de les relacions noves que s'estableixen és més fàcil integrar-se i deixar enrere la por i les angoixes que han passat molt sovint en el seu país d'origen», diu Marta Fortuny, Coordinadora general de Càritas d'Urgell. En l'observatori de la realitat social de Càritas Urgell a l'any 2014, el 33% de persones ateses eren immigrants de fora de la Unió Europea. El 65% de les persones que acompanya l'organització són dones i un 35% són homes. En els programes de formació i inserció sociolaboral que s'han dut a terme al Centre Sant Domènec, de Balaguer, a Puigcerdà i a La Seu d'Urgell hi han participat en l'any 2014 unes

300 persones. A Balaguer, 200 persones han rebut orientació laboral i/o han participat en els diferents tallers de noves tecnologies, de llengua, de capacitació per a la recerca de feina, de neteja, de costura, de fontaneria, de soldadura o de cuina. El 83% de les persones que segueixen els cursos de formació són persones immigrants: «hem constatat que el col·lectiu dels nouvinguts és un dels més fràgils a l'hora de cercar i trobar feina», explica Marta Fortuny. Es calcula que un 39% dels estrangers actius de Catalunya està sense feina. Les causes rau en la manca de suport familiar i social que els pugui servir de coixí... en les

diferències de concepció cultural i de formació en alguns casos; però així i tot, s'han aconseguit un alt grau d'insercions laborals, per bé que té molt de pes l'economia submergida. L'encaix d'una persona que ho deixa tot i que està en procés d'adaptació no és gens fàcil. Tenir feina i sentir-se útil és una part important d'aquest procés. Càritas Urgell treballa cada dia en l'acompanyament d'aquest col·lectiu. La recent creació d'una empresa d'inserció laboral per part de Càritas diocesana d'Urgell, Nougrapats, és un intent d'ajudar a totes aquestes persones perquè es puguin reinserir en el mercat laboral ordinari.

La Misericòrdia ens porta a viure l'Acolliment

L'Església celebra la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiats. És una diada per denunciar i respondre des de l'Evangelí i les Obres de Misericòrdia al gran problema del segle XXI: la situació de milions de persones i famílies que viuen en primera persona el drama de tenir que marxar dels seus països. S'han d'espavilar per a ells i les seves famílies, on sigui i com sigui. Miren d'esquitllar guerres, violència, el terrorisme, la pobresa...

És l'hora de plantejar-nos l'exercici valent i entregat de saber fer complir el principi primordial de la Doctrina Social de l'Església. Posar en valor la DIGNITAT de la persona... i com a creients que som i volem viure, pouar al nostre marc referencial i vivencial: l'Evangelí. Així és que, com diu el lema d'enguany, «**Emigrants i refugiats ens interpel·len. La resposta de l'Evangelí de la Misericòrdia**». La resposta és clara, joiosa i valenta. El Papa ho recull en el Missatge per a la Jornada: si estimem a Déu i el fem centre de la nostra vida, no podem deixar d'acollir als altres, a tots els altres, els que trobem als nostres pobles, i aquells que estan darrera una filada o tanques ben altes, o reclosos en camps de refugiats, i els hem de fer centres de la nostra vida, de les nostres parròquies: «*Acollir als altres és acollir a Déu en persona. No ens podem deixar robar l'esperança i l'alegria de viure que broten de l'experiència de la misericòrdia de Déu, manifestada en les persones que trobem al llarg del nostre camí*». No dubteu: a la gran pregunta dels emigrants i refugiats, hi ha una gran resposta. Misericòrdia!

Mn. Jaume Mayoral
Delegat de Càritas d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [1S 15,16-23 / SI 49 / Mc 2,18-22]. Sant Volusità, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

19. ■ Dimarts [1S 16,1-13 / SI 88 / Mc 2,23-28]. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gumerisind, prev., i Servideu, monjo, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. ■ Dimecres [1S 17,32-33. 37.40-51 / SI 143 / Mc 3,1-6]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Dijous [He 10,32-36 / SI 33 / Jo 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259); santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.

22. ■ Divendres [1S 24,3-21 / SI 56 / Mc 3,13-19]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i màrtir a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mà; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana; beat Guillem Josep Chaminade, prev. marianista; sant Vicenç Pollotti, prev. (família Mínima i Trinitaris).

23. □ Dissabte [2S 1,1-4.11-12.19.23-27 / SI 79 / Mc 3,20-21]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indoxina, 1745), nat a Tortosa; Esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ne 8,2-4a.5-6.8-10 / SI 18 / 1C 12,12-30 (o bé: 12,12-14.27) / Lc 1,1-4; 4,14-21]. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i màrtir.

AGENDA

20 de gener:

—Festa a Tèrmens en el 50è aniversari del temple parroquial.

24 de gener:

—Cant de les Janeires. Grup Folkloric Casa de Portugal a Andorra. 12 hores, Catedral de Santa Maria d'Urgell.

Diuenge II de durant l'any

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 62,1-5)

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

▶ Salm responsorial (95)

R. Conte a tots els pobles els prodigis del Senyor.

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, areu de la terra; / canteu al Senyor, beneïu el seu nom. R.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat; / conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,5-11)

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el do de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,1-12)

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.» Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 62,1-5)

Por amor de Sión no callaré, por amor de Jerusalén no descansaré, hasta que rompa la aurora de su justicia, y su salvación llamee como antorcha. Los pueblos verán tu justicia, y los reyes tu gloria; te pondrán un nombre nuevo, pronunciado por la boca del Señor. Serás corona fúlgida en la mano del Señor y diadema real en la palma de tu Dios.

Ya no te llamarán «Abandonada», ni a tu tierra «Devastada»; a ti te llamarán «Mi favorita», y a tu tierra «Desposada», porque el Señor te prefiere a ti, y tu tierra tendrá marido. Como un joven se casa con su novia, así te desposa el que te construyó; la alegría que encuentra el marido con su esposa, la encontrará tu Dios contigo.

▶ Salmo responsorial (95)

R. Cantad a todos los pueblos las maravillas del Señor.

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra; / cantad al Señor, bendecid su nombre. R.

Proclamad día tras día su victoria, / contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor. R.

Prostraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,5-11)

Hermanos: Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos.

En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Y así uno recibe del Espíritu el hablar con sabiduría; otro, el hablar con inteligencia, según el mismo Espíritu. Hay quien, por el mismo Espíritu, recibe el don de la fe; y otro, por el mismo Espíritu, don de curar. A éste le han concedido hacer milagros; a aquél, profetizar. A otro, distinguir los buenos y malos espíritus. A uno, la diversidad de lenguas; a otro, el don de interpretarlas.

El mismo y único Espíritu obra todo esto, repartiendo a cada uno en particular como a él le parece.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,1-12)

En aquel tiempo, había una boda en Caná de Galilea, y la madre de Jesús estaba allí. Jesús y sus discípulos estaban también invitados a la boda.

Faltó el vino, y la madre de Jesús le dijo: «No les queda vino.» Jesús le contestó: «Mujer, déjame, todavía no ha llegado mi hora.» Su madre dijo a los sirvientes: «Haced lo que él diga.»

Había allí colocadas seis tinajas de piedra, para las purificaciones de los judíos, de unos cien litros cada una. Jesús les dijo: «Llenad las tinajas de agua.» Y las llenaron hasta arriba. Entonces les mandó: «Sacad ahora y llevádselo al mayordomo.» Ellos se lo llevaron. El mayordomo probó el agua convertida en vino sin saber de dónde venía (los sirvientes sí lo sabían, pues habían sacado el agua), y entonces llamó al novio y le dijo: «Todo el mundo pone primero el vino bueno y cuando ya están bebidos, el peor; tú, en cambio, has guardado el vino bueno hasta ahora.»

Así, en Caná de Galilea Jesús comenzó sus signos, manifestó su gloria, y creció la fe de sus discípulos en él.

COMENTARI

Feu tot el que Ell us digui

No vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé i la seva salvació com una torxa encesa: perquè el destí de Jerusalem és ser llum de tot el món.

A la Bíblia un nom nou indica identitat nova que ve donada pel Senyor —com Abraham (*Gn* 17,5) o Cefes/Pere (*Jn* 1,42)—. Així també ara Jerusalem et diran «Jo-me-l'estimo» i a la teva terra «Té-marit»: és el nom nou posat per Déu.

Pel que fa als dons de l'Esperit no vull que estiguen en la ignorància (v. 1): a Corint, valorant el carisma per l'espectacularitat i vanagloriant-se'n, mostren la seva ignorància.

Pau no parla de «fenòmens espirituals» sinó de *dons espirituals* per subratllar millor el caràcter de do-regal que té tot carisma.

Els carismes l'Apòstol anomena «dons» per la seva gratuïtat; «serveis» per la finalitat d'ajut al bé de tots; i «miracles» per provenir de Déu.

Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots: a l'Església no hi ha carismàtics i no-carismàtics perquè cadascú rep algun do de l'Esperit que no és pel lluïment del receptor sinó en bé de tots.

El «Llibre dels Signes» (*Jn* 2-12) narra 7 signes, triats d'entre els molts altres senyals que Jesús va fer (20,30). Jn mai parla de «miracle» per evitar la idea de fenomen espectacular sinó de *senyal* que cal veure, entendre i fer-ne cas.

Al tercer dia se celebrà un casament a Canà de Galilea: l'episodi té lloc al tercer dia. Què vol dir aquesta referència teològica al tercer dia?

Tot el cap. 2 és anticipació del resultat final de l'obra del Crucificat i Ressuscitat que ens dona un «vi» de felicitat i salvació incomparablement millor del tastat fins ara; i substitueix el Temple de Jerusalem pel santuari del seu cos ressuscitat (v. 13-22) com a punt clau de trobada amb Déu.

Mn. José Luis Arín